

ad § 8.

Ved nærværende Paragraph, der giver nærmere Bestemmelser om Forretningernes og Gebyrernes Fordeling mellem Forligscommissairerne, Protocollernes Opbevaring m. v. findes Intet at bemærke.

ad § 9.

Sager angaaende Aftagt forekomme ikke sjældent for Forligscommissiønerne. Disse Sager grunde sig vel i Almindelighed paa Pligtforømmelse fra Aftagtsyderens Side, men hyppigt foranlediges de ogsaa ved Vanfærlighed eller Urimelighed fra de Aftagtnydendes Side, især naar der først engang er opstaaet en slet Harmoni mellem dem og Yderne, i Almindelighed deres Børn eller Svigerbørn. Saadanne Sager ere derfor vanfærlige at forlige, især naar, hvad der hyppigt er Tilfældet, Aftagtsfolkene formedelt Alderdomssvaghed ei selv kunne møde i Commissionen, men lade møde ved en Anden efter Fuldmagt. Sagens Gjenstand indskrænker sig her heller ikke til en Præstation af visse Varer, men angaaer ofte disses Bestaendighed m. v., hvilket udfordrer et Møde paa selve Stedet for at undersøge Gjenstanden for Paaklagen. Saadanne Sager synes derfor bedst, naar Klageren og Indklagede bue i samme Sogneforstanderskabsdistrict, at kunne behandles af de ved Lyndeloven af 10de Mai 1854 indførte Forligsmæglere, der kjende, eller lettelig kunne gjøre sig bekendte med, de specielle Forhold mellem Parterne og forskaffe sig Kundskab om, paa hvem af dem Skylden egentlig hviler, hvorefter Mæglingen vil kunne foretages med større Held. Men naar det saaledes overdrages de ved Lyndeloven indstiftede Forligsmæglere at foretage

Mægling i de heromhandlede Sager, turde det ogsaa være rettest, at der ved Forligsbehandlingen af disse Sager i det Hele følges de samme Regler, som Lyndeloven har givet for Forligsbehandlingen af Lyndesager, og er den fornødne Bestemmelse herom derfor ogsaa optagen i Udkastet. Vel har disse Forligelsescommissairs Virksomhed endnu været for kort, til at der kan have tilstrækkelig Erfaring om samme, men af de Indberetninger, som foreligge Ministeriet, synes det dog at fremgaae, at den i det Hele har medført tilfredsstillende Resultater.

ad § 10.

Det er allerede i Forordningen af 10de Juli 1795 § 56 bestemt, at Udgifterne ved Commissairernes Befordring, naar de nødes til at foretage nogen Rejse til det Sted, hvor Commissionen holdes, bør repareres paa Amtet. Saadanne Rejser ville nu, da Commissionen overalt skal bestaae af 2 Medlemmer, blive hyppigere. Desuden vil der blive Spørgsmaal om Betalingen for Locale, Varme, Lys, Papir, Protocoller m. v., idet flige Udgifter ikke kunne paabyrdes de udnævnte Commissairs, der i det dem tillagte Salair alene have et, ingenlunde betydeligt, Bederlag for deres Uleilighed.

ad § 11.

Denne Bestemmelse er i Lighed med, hvad der er fastsat ved tidligere Leiligheder, hvor der ligeledes har fundet en Omorganisation af bestaaende Institutioner Sted, f. Ex. i Lov af 28de April 1850 § 3 om Ophævelse af den jorddrottlige Skiftejurisdiction.